

УДК № 001.895:330.322

НАУКА ТА ІННОВАЦІЇ

Студ. М.І. Акульшин, гр. БІЕ-1-13

Студ. К.О. Гаврилюк, гр. БІЕ-1-13

Наук. керівник проф. М.П. Денисенко

Київський національний університет технологій та дизайну

Наука та інновації — дві нерозривно пов'язані сфери економічної діяльності, що найбільшою мірою були і залишаються уражені кризою. В сучасних умовах склалася така ситуація, що інновації, які раніше здійснювалися за рахунок централізованих джерел, звелися до незначних величини, тоді як інвестиції, що володіли внутрішньою структурою, втратили її й стали неупорядкованими та неорганізованими, перетворилися тільки в короткострокові цілі інвесторів. Вихід з такого становища один — подолати економічну кризу. З нашої точки зору, це неможливо без ефективної інноваційно-інвестиційної політики, відновлення основних засобів на принципово новій, конкурентоспроможній основі.

Постійна реалізація інвестицій в інновації та інновацій в інвестиціях на всіх фазах життєвого циклу підприємства дає змогу досягти збільшення економічного ефекту, що, в масову характері свого застосування, істотно покращить загальну ситуацію в країні. Адже фактом є те, що на сьогодні основним завданням України є глибоке реформування економіки, мета якої не просто економічне зростання, а набуття нею соціальної природи як основи стабільного економічного росту. Труднощі становлення ринкових відносин пов'язані з процесами зниження рівня НТП в Україні, який повинен бути головним фактором підвищення інноваційної активності вітчизняних підприємств.

Сучасна інвестиційно-інноваційна діяльність підприємств представлена лише на початковому етапі свого розвитку, потребує збільшення державної участі як фінансового, так і організаційного характеру. Напрями розширення фінансового забезпечення інноваційної діяльності підприємств мають бути максимально диверсифікованими як з погляду механізмів реалізації, так й з позицій пошуку відповідних джерел ресурсів. З огляду на це важливим є визначення умов та обмежень, які впливають на вибір джерел фінансування інноваційної діяльності, що може бути предметом подальших досліджень: 1) реформувати національні науково-технологічні програми, які повинні включати пріоритети України довгострокового періоду; 2) доповнити та змінити систему кредитної політики відповідно вимогам часу, тобто забезпечити інституціональні інновації; 3) забезпечити максимальне використання накопиченого економічного потенціалу.

Впровадження інновацій на підприємствах характеризується нерівномірністю та великими часовими лагами. Більшість з них усвідомлює необхідність інноваційної політики, але успішному її здійсненню заважають різного роду перешкоди, зокрема фінансові. На нашу думку, незважаючи на щорічне збільшення обсягів фінансування інноваційної діяльності в Україні, коштів, що виділяються на зазначені цілі, не вистачає. Яскравим доказом цього є значення показника, який характеризує стан фінансування інноваційної діяльності в країні, є його частка у валовому внутрішньому продукті (ВВП). Занизький рівень фінансування науково-технічної діяльності з Держбюджету, який протягом останніх років не перевищує 0,4 % ВВП при нормі — 1,7 %. Також, питома вага фундаментальних досліджень у розподілі за видами наукових робіт не перевищує 0,2% ВВП, тоді як навіть у пострадянських країнах витрати на фундаментальні дослідження становлять 0,5-0,6% ВВП. Фактично частка ВВП, яка витрачається на наукові дослідження в Україні в 2,5-5 разів менша, ніж у провідних країнах світу. Питомі витрати на наукові дослідження в розрахунку на одного науковця в Україні майже втричі менші ніж у Росії, у 18 разів — ніж у Бразилії, в 34 — ніж у Південній Кореї і більше ніж у 70 разів — ніж у США.

В сучасних умовах вітчизняних реалій виникають економічні суперечності між інтересами держави та підприємствами, орієнтованими на інноваційний шлях розвитку, розв'язання яких потребує ґрунтовних досліджень.